

Uboga Lizika! Bele rože so te zakrile in daleč naokoli so dehtele, ko so te nesli na pokopališče. To je bil dolg sprevod. Vsi delavci, vsi uradniki iz tovarne so prišli, tudi gospodar in njega družina so prišli, samo njegovega sina ni bilo... Ne vem, zakaj. Morda ni imel časa. Saj se je moral pripravljati za ženitev.

To je bilo takrat, ko so bele rože vzcvetele.

Včasih se mi zdi, da vidim na belih rožah krvave pike. In tedaj se spomnim uboge Lizike, ki je bila samo priprosta delavka...

Pravijo, da se Hermanu dobro godi.

Noči.

— — — — —
Wer nie die kummervollen Nächte...
Goethe.

1.

Noči, ve dolge, strašne noči,
ki sem vas prečul, nasičen obupa,
ve neme ste priče mojih tožbá,
ve v zdravo kri ste vlile mi strupa.

Noči, ve črne, blazne noči,
nad mano se boste maščevali...
O, saj kot ujedne ptice ste
iz duše mir mi izkljuvale...

2.

Ah, vse ste mi vzeli, ljudje, vse, vse...
A skopo sem v srcu skrtil sladko vero,
da Bog je položil tolažbo mi
v kipečega vinca polno mero.

Kaj hoče mi to, kar govori
svet blebetavi brez konca in kraja!
Ob ledi luči ponoči... ah,
ob vinu moj svet, moj svet mi vstaja..

3.

Moj svet željá in upov in sanj,
moj svet ljubezni, hrepenenja...
Ah, tam iz črne, globoke dalje
smrt roko koščeno k meni spenja...

Ah, pusti me, pusti le še hip!
Rad to, kar izpil sem, prej bi plačal,
po smrti nerad bi hodil nazaj
in težko brez novecv svoj dolg bi vračal.

4.

In kmalu umrl bom, to čutim že...
Prijetelji, mojih potov cvetice,
in ljubica, mojega srca dan,
vi boste kropili mi mramorno lice,

In kdo je kriv, da bom mlad umrl?
Kdo?... Sam?... Vi?... Ti?... Ponosno
v zrak dvíga se hrast, vanj trešči strela...
Ni eno oko po njem ni rosno...

5.

Da!... Stalb m pred sodbo, in večni Bog
bo giečai, giečai srčno rano...
In kakor ni z mano bil milosten svet,
tako le Bog bo milosten z mano!

In pila bo duša glas sveti njegov,
in v balzamu tem bolest bo mrla:
»V dneh žalosti je, v brezupnih nočeh
sem k meni ti upno duša zrla.«

»O, tiho!... Saj gledal sem doli naté
in videl sem tvoja trnjeva pota,
in videl sem tvoje volje slabost,
manj ti je krepost, bolj prijala zmota.

In svetec zaprl jih bo, čutil bom jaz
nebeško slast in večno veselje,
in solze se bodo mi posušile,
umrle mi bodo vse želje, vse želje...

In tam bo, kamor si zdaj želi:
do solnca gor, nad solnce gor...
In zložil bo himno Bogu na čast,
in pel jo bo vekomaj angeljev kor...

Kaj?... Ne?... Da!... Ne, ne, ne!
Če enkrat sem svetlo nado gojil,
za greh sem se ta pokoril prebritko
in zanjo sem tisočkrat varan bil.

Razliva po zemlji se svetla luč,
in cvetje po polju mlado vstaja,
in bisere trosi, demante po njem,
cvetoče, zlato jutro prihaja...

6.

»Da, človek si bil... A zaaj skesan
stojiš pod mano... O, pojdi k meni
sem v sladko večnost in v večno sladkost!
Čuj, Peter, le vrata zopet zakleni!...«

7.

In duh se bo moj z Njegovim zlił,
z Njegovim, ki bil je iz njega vstvarjen,
in kakor zvezda, kot solnce se bo
v nebeški slavi svetil razžarjen,

8.

Tam zrl poezije bo svet izvor,
tam čutil bo šele nje božjo moč...
Na zemlji še vedno sodila kot zdaj
zavist jo bo, glupost, predsodkov noč...

9.

Pa kaj, če vstane mi večna noč!
Kdo slišal bo moje vpitje, ječanje?
O, če bi ga čuli ti dobri ljudje,
to bilo bi srčno veselje zanje!

7.

Pri meni je noč!... O, sveti dan,
kako te je moja duša žejna!
A ti bežiš od mene, bežiš...
Da, ti si mi zvesta, žalost brezmejna!

E. Gangl.

Brez boja.

Pevest. Ruski spisal J. Potapenko. Prevel V etušekov.

(Dalje)

Poletno jutro na kmetih — je bil njegov prvi poskus, da bi nastopil javno, in on je bil ves zaglobljen v to delo. Njemu je posvečeval ves svoj čas in le na večer je zahajal k Oznobinim, s katerimi se je seznanil še v Moskvi.

Danes so Oznobini praznovali mal domač praznik in njiju pozvali na obed.

II.

Obed je bil skoro slavnosten. Pri Oznobinim so bili gosti — neka čislana uradniška rodbina, ki se je vedla pristojno in važno ter vse strašno težila sè svojo prisotnostjo. To je bil stari kolega Mihaela